

Arrest

nr. 265 568 van 15 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 februari 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 augustus 2021 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“ In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/02/2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de 4ae keer gezinshereniging aan met zijn Spaanse vader, de genaamde L. M. M. (RR: X) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Europese référentiepersoon. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt

Ter staving van het ten laste zijn van in het land van herkomst werden de volgende nieuwe documenten voorgelegd

- Attestation de non imposition dd 08/03/2021 (verklaring op eer dat betrokkene geen belastingen op eigendom en geen gemeentebelastingen heeft betaald), dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene in het land van herkomst.*
- Getuigenissen van derden dat betrokkene wordt onderhouden door zijn vader; deze betreffen eveneens verklaringen op eer en kunnen dus niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen/afhankelijkheid van in het land van herkomst*
- Attestation de non inscription aux registres fonciers dd 3/04/2021 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet voorkomt in de centrale registers als eigenaar van een woning*
- Attestation administrative dd 20/11/2019 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen loontrekkende is, geen werk uitoefent*
- Geldovermakingen via Moneytrans, Atena Money Transfert SPRL en Moneygram tussen 2014 en 2018*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon

Wat het onvermogen in het land van herkomst betreft, is deze opnieuw onvoldoende aangetoond Betrokkene verblijft reeds sedert 11/10/2018 opnieuw in België. De attesten die het onvermogen in Marokko moeten aantonen zijn opgemaakt op een moment dat betrokkene al uit Marokko is vertrokken Het is dan ook evident dat betrokkene aldaar niet langer staat ingeschreven als belastingplichtige of als eigenaar

Wat de financiële afhankelijkheid betreft van in het land van herkomst, zijn er wel degelijk stortingen geweest van de referentiepersoon aan betrokkene in het land van herkomst, maar aangezien het

onvermogen onvoldoende is aangetoond, kan ook niet worden gesteld dat deze stortingen noodzakelijk waren voor het levensonderhoud van betrokkene

Het gegeven dat betrokkene sedert 11 10 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd 21 05 2015) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst

Betrokkene voldoet dan ook met aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden met volledig onderzocht Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het vrij verkeer en verblijf voor burgers van de Unie en hun familieleden. Schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Schending materiële en formele motiveringsplicht. Schending art. 2 en 3 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending beginsel van behoorlijk bestuur, nl. schending zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

1.

Verzoeker vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, nl. als familielid van de burger van de Unie, bloedverwant in neergaande lijn.

De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoeker niet heeft aangetoond onvermogen te zijn

2.

De relevante bepaling uit art. 40bis Vw. luidt als volgt:

"de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; "

Verzoeker is ouder dan eenentwintig jaar en dient vervolgens aan te tonen dat hij "ten laste" is.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet vormt een omzetting van de artikelen 2 b) en 7 eerste lid d) van de burgerschapsrichtlijn.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof beoogt deze burgerschapsrichtlijn de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtsteeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name het doel dat recht te versterken ((arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18).

Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten. Het is aldus rekening houdende met deze doelstelling dat het begrip 'ten laste zijn' dient te worden geïnterpreteerd

3.

Verzoeker verwijst naar de interpretatie van het begrip "ten laste" van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12, 16 januari 2014, par. 20-22).

Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vast gesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen alle bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

4.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient er dus reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, in dit geval dus tussen verzoeker en zijn Spaanse vader.

Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Dit stelt de Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725).

Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Uit rechtspraak van het HvJ blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Tevens blijkt dat de Lidstaten slechts over een beperkte beoordelingsmarge beschikken om deze hoedanigheid van 'ten laste zijn' te beoordelen, waarbij zij geen bijkomende voorwaarden/belemmeringen mogen opleggen.

Deze enge beoordelingsruimte van de Lidstaten werd als volgt verduidelijkt:

"40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. 1-4001, punt 35)."

Dit houdt in dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

Indien daarentegen van de familieleden van de Unieburger wordt vereist dat zij bijkomend bewijs leveren om aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Unieburger, doch duidelijk is dat dit bijkomende bewijs in de praktijk niet makkelijk of onmogelijk kan worden geleverd, is derhalve onverenigbaar met het Unierecht (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Het Hof verwijst in deze zaak in paragraaf 60 naar punt 60 van de besluiten van de advocaat:

"60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken" (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket)

Dit werd tevens bevestigd per arrest nr. 203.688 van 9 mei 2018 van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat het vereisen van bijkomende stukken, die zeer moeilijk te verkrijgen waren in het land van herkomst, bovenop de verklaring op eer die werd voorgelegd, in strijd is met het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie

Ook hier ging het in het bijzonder over het bewijs van onvermogen.

5.

Concluderend betekent dit dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen soepel moeten opstellen.

De voorwaarde van ten laste zijn dient derhalve soepel te worden geïnterpreteerd in het licht van het basisprincipe van vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden, waarbij het recht van vrij verkeer ten aanzien van de familieleden van Unieburgers zoveel mogelijk dient te worden vergemakkelijkt en van hen kan niet verwacht worden dat zij bepaalde documenten voorleggen die men in de praktijk niet kan verkrijgen.

6.

Verzoeker heeft volgende documenten voorgelegd:

o Talrijke geldovermakingen via moneytrans, Atena Money Transfert SPRL, Moneygram en Cash out money exchange voor de begin periode 2014 tot en met juni 2018 voor een bedrag van meer dan 13 000 €;

o Attestation de revenu N°3395 dd 9/11/2018 van het Ministère de l'Economie et des Finances, Direction Generale des Impôts Marokko op naam van verzoeker waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan belastingen op inkomsten en huisvesting voor het jaar 2017-2018

o Attestation de revenu N°178 dd 6/5/2019 van het Ministère de l'Economie et des Finances, Direction Generale des Impôts Marokko op naam van verzoeker waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan belastingen op inkomsten en huisvesting voor het jaar 2018-2019

o Attestation administrative van de Province de Driouch, Caidat D'Ouled Boubker N° 562 dd. 20/11/2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen beroep uitoefende waar inkomsten uit voortvloeiden

o Attestation de non imposition dd. 8/3/2021 waaruit blijkt dat verzoeker geen belastingen op eigendom en geen gemeenschapsbelastingen dient te betalen

o Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 3/4/2021 waaruit blijkt dat verzoeker niet voorkomt in de centrale registers als eigenaar van een woning

o Getuigenissen van derden die bevestigen dat verzoeker onderhouden wordt door zijn vader

7.

Toch heeft verzoeker volgens de bestuurlijke overheid onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. De bestreden beslissing stelt het volgende:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaande aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, is deze opnieuw onvoldoende aangetoond. Betrokkene verblijft reeds sedert 11/10/2018 in België. De attesten die het onvermogen in Marokko moeten aantonen zijn opgemaakt op een moment dat betrokkene al uit Marokko is vertrokken. Het is evident dat betrokkene aldaar niet langer staat ingeschreven als belastingplichtige of als eigenaar.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, zijn er wel degelijk stortingen geweest van de referentiepersoon aan betrokkene in het land van herkomst, maar aangezien het onvermogen onvoldoend is aangetoond, kan ook niet worden gesteld dat deze stortingen noodzakelijk waren voor het levensonderhoud van betrokkene. ”

8.

Door dergelijke motivering steunt verwerende partij zich louter op het ontbreken van een bewijs van onvermogen.

Verwerende partij maakt geen enkele beoordeling omtrent de talrijke geldoverschrijvingen met aanzienlijke bedragen gedurende een langdurige periode.

De betalingen waren aanzienlijk en noodzakelijk voor verzoeker om te voorzien in zijn levensonderhoud. Hier kan geen discussie over bestaan daar gedaagde dit erkent door haar stelling in de bestreden beslissing “ er zijn wel degelijk stortingen geweest”.

Over deze geldovermakingen motiveert de bestreden beslissing gewoonweg niet. Nochtans blijkt uit de rechtspraak, zoals supra reeds aangehaald, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

Bijkomend blijkt dat de gemachtigde ook de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet heeft aangenomen.

9.

Verzoeker wenst eerst opnieuw op te merken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde dat een bewijs van onvermogen bijkomend is aangezien het geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonde (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

De kern van het begrip "ten laste zijn" vereist in hoofdorde actieve ondersteuning door de referentiepersoon, hetzij financieel, hetzij materieel.

Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonde. Een bewijs van onvermogen kan immers in bepaalde omstandigheden als bijkomend worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet of verwerende partij is nagegaan of een bewijs van onvermogen in caus daadwerkelijk vereist is, dan wel als bijkomende dient te worden beschouwd gelet op de talrijke voorgelegde stukken aangaande de actieve materiële of financiële ondersteuning.

Verzoeker herhaalt dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomend bewijs uitmaakt en niet behoort tot de essentie van het "ten laste" zijn.

De motivatie van de bestreden beslissing die zich niet uitspreekt over de geldstortingen die voorliggen schendt de burgerschapsrichtlijn, artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de materiele motiveringsplicht.

Bovendien schendt verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht door de gezinsherenigingsprocedure volledig af te wijzen louter en alleen omdat verwerende partij meent dat niet afdoende is voldaan aan het bewijs van onvermogen.

10.

Niettegenstaande het feit dat het bewijs van onvermogen dus slechts bijzaak is, trachtte verzoeker de nodige bewijzen hiervoor neer te leggen.

Verzoeker heeft volgende documenten voorgelegd:

o Attestation de revenu N°3395 dd 9/11/2018 van het Ministère de l'Economie et des Finances, Direction Generale des Impôts Marokko op naam van verzoeker waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan belastingen op inkomsten en huisvesting voor het jaar 2017- 2018

o Attestation de revenu N°178 dd 6/5/2019 van het Ministère de l'Economie et des Finances, Direction Generale des Impôts Marokko op naam van verzoeker waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan belastingen op inkomsten en huisvesting voor het jaar 2018- 2019

o Attestation administrative van de Province de Driouch, Caidat D'Ouled Boubker N° 562 dd. 20/11/2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen beroep uitoefende waar inkomsten uit voortvloeiden

o Attestation de non imposition dd. 8/3/2021 waaruit blijkt dat verzoeker geen belastingen op eigendom en geen gemeenschapsbelastingen dient te betalen

o Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 3/4/2021 waaruit blijkt dat verzoeker niet voorkomt in de centrale registers als eigenaar van een woning

o Getuigenissen van derden die bevestigen dat verzoeker onderhouden wordt door zijn vader

De bestreden beslissing stelt louter:

- "Attestation de non imposition dd. 08/03/2021 (verklaring op eer dat betrokkene geen belastingen op eigendom en geen gemeentebelastingen heeft betaald), dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene in het land van herkomst.

- Getuigenissen van derden dat betrokkene wordt onderhouden door zijn vader; deze betreffen eveneens verklaringen op eer en kunnen dus niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen/afhankelijkheid van in het land van herkomst

- *Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 3/04/2021* waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet voorkomt in de centrale register's als eigenaar van een woning
- *Attestation administrative dd. 20/11/2019* waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen loontrekkende is, geen werk uitoefent

Wat het onvermogen betreft, is deze opnieuw onvoldoende aangetoond. Betrokkende verblijft reeds sedert 11/10/2018 in België. De attesten die het onvermogen in Marokko moeten aantonen zijn opgemaakt op een moment dat betrokkene al uit Marokko is vertrokken. Het is evident dat betrokkene aldaar niet langer staat ingeschreven als belastingplichtige of als eigenaar. "

Verwerende partij gaat met deze motivering voorbij aan de vereiste soepelheid die een dergelijk negatief bewijs uitmaakt opgelegd door het Hof van Justitie (zie punt 2,3 en 4).

Bovenstaande stukken zijn de enige documenten die verzoeker kan bekomen wanneer hij zich aanbiedt bij de bevoegde diensten en organen in Marokko. Andere documenten zijn gewoonweg niet verkrijgbaar.

*Het attest de non imposition dd. 8/3/2021 is inderdaad een verklaring op eer doch het officieel stuk te verkrijgen van het "Ministère de l'economie et des Finances".**

Verwerende partij stelt dat "Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene in het land van herkomst ".

Nochtans legt verzoeker andere stukken voor om zijn onvermogen aan te tonen, namelijk geldstortingen voor een bedrag van meer dan 13 000€, Attestation de revenu N°3395 dd 9/11/2018 van het Ministère de l'Economie et des Finances, Direction Generale des Impôts Marokko, Attestation de revenu N°178 dd 6/5/2019 van het Ministère de l'Economie et des Finances, Direction Generale des Impôts, Attestation administrative van de Province de Driouch, Caidat D'Ouled Boubker N° 562 dd. 20/11/2019, Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 3/4/2021 en getuigenverklaringen van derden.

De motivering in de bestreden beslissing is dan ook manifest fout en stelt verzoeker niet in staat om te begrijpen waarom het neergelegde document niet in overweging wordt genomen. Verzoeker heeft wel degelijk andere documenten ter staving voorgelegd.

Verwerende partij stelt verder dat "de attesten die het onvermogen in Marokko moeten aantonen zijn opgemaakt op een moment dat betrokkene al uit Marokko is vertrokken " en er omwille van die reden geen rekening mee gehouden kan worden.

In het licht van bovenstaande rechtspraak en doelstellingen (zie punt 2,3 en 4) kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij voor elk jaargang attesten dient te bemachtigen om aan te tonen dat hij over geen eigendommen of inkomsten beschikt.

Bovendien legde verzoeker in een eerdere aanvraag een attest de revenu N°3395 dd. 9/11/2018 van het Ministère de l'Economie et des Finances, Direction Generale des Impôts Marokko voor op naam van verzoeker waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan belastingen op inkomsten en huisvesting voor het jaar 2017-2018, aldus op het ogenblik dat verzoeker nog in Marokko woonde.

De motivering van verwerende partij is kennelijk onredelijk waar zij verwacht dat verzoeker geacht wordt attesten van onvermogen voor te leggen vanaf zijn geboorte tot heden. Op die wijze kan er nooit enig afdoende bewijs van onvermogen voorgelegd worden.

De motivering van verwerende partij is onjuist door te stellen dat de inhoud van het attest van 8/3/2021 niet gestaafd wordt door andere stukken.

De motivering van verwerende partij is bovendien manifest onzorgvuldig door het attest van 9/11/2018 niet mee in overweging te nemen.

De motivering van verwerende partij dat "uit het geheel van de voorgelegde documenten opnieuw niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon", is kennelijk onredelijk, foutief gemotiveerd, manifest onzorgvuldig en strijdig met alle voormelde normen inzake gezinshereniging.

11.

De inhoud van alle documenten onvermogen in samenhang met de voorgelegde geldstortingen worden niet onderzocht.

Verzoeker legt talrijke geldstortingen neer en documenten om zijn onvermogen aan te tonen. Met de stukken toont hij aan dat hij van zijn vader maandelijks een bedrag kreeg sinds 2014 om te voorzien in zijn behoeften daar hij geen inkomsten ontving noch in het bezit is van onroerende goederen.

Er werd niet nagegaan of de geldbedragen voldoende waren om van te overleven in zijn land van herkomst. Er wordt geen enkel onderzoek gevoerd naar de feitelijke omstandigheden en de reële situatie van afhankelijkheid.

Verzoeker legt waarlijk alle vereiste bewijzen voor zoals weerhouden op de checklist van 'ten laste zijn' zoals beschreven als leidraad op de website van DVZ.

Verzoeker heeft contact opgenomen met de "Direction Générale des Impôts" van Nador om in het bezit te worden gesteld van de gevraagde officiële stukken. Verzoeker bewees zijn onvermogen aan de hand van de in Marokko beschikbare documenten.

Verwerende partij legt in de praktijk alles naast zich neer met de blote bewering dat er opnieuw niet afdoende blijkt dat hij effectief onvermogen was financieel en materiaal ten laste.

Dit is intellectueel oneerlijk. Volgens het adagium 'ad impossibile nemo tenetur' is niemand gehouden tot het onmogelijke.

Verzoeker herhaalt dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725)

In het licht van de heldere voorliggende feitsituatie, met de evenzoveel heldere en talrijke voorliggende stavingsstukken is de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk minstens manifest onzorgvuldig, alsook strijdig met de burgerschapsrichtlijn en artikel 40bis Vreemdelingenwet. Gemachtigde heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen. Dit is in casu niet gebeurd.

De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag.

Gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het volgens verzoeker kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat er niet voldaan is aan de voorwaarde van "ten laste zijn".

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht.

De motivering is met andere woorden niet afdoende en draagkrachtig.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Bovendien schendt gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel.

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het is aan

verweerder om een zorgvuldig onderzoek te voeren en zich op de juiste feitelijke gegevens te baseren (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door gedaagde geschonden; de bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd. Dat hij daarom aan de voorwaarden die de wet stelt, voldoet.

De beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker in wezen doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle . redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Volgens de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term “afdoende” houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de toepassing van het eveneens aangevoerde artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“(…)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij

hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)”.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven moest verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aantonen dat hij in het land van herkomst of origine ten laste was van zijn Spaanse vader. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft besloten dat verzoeker op grond van de documenten die hij had overgemaakt om dit ten laste zijn aan te tonen, niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was en dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, zodat niet afdoende blijkt dat er in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verzoeker verwijst naar de interpretatie van het begrip “*ten laste*” van het Hof van Justitie in de arresten *Jia* (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en *Reyes* (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen boven de 21 jaar slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger is van de Unie, die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

25 In die omstandigheden kan van die bloedverwant niet bovendien worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen

werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42)."

Verzoeker wijst erop dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig sommen geld betaalt aan de descendent, die voor hem noodzakelijk zijn om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens de rechtspraak als bijkomend worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden. Verzoeker benadrukt dat het eisen van bijkomende bewijzen die in de praktijk niet gemakkelijk of onmogelijk kunnen worden geleverd, niet verenigbaar is met het Unierecht. Verzoeker voert dan ook aan dat het ten laste zijn met de nodige soepelheid moet beoordeeld worden.

Verzoeker voert aan dat hij de volgende stukken heeft voorgelegd:

- (1) Talrijke geldovermakingen via moneytrans, Atena Money Transfert SPRL, Moneygram en Cash out money exchange voor de begin periode 2014 tot en met juni 2018 voor een bedrag van meer dan 13000 €;
- (2) Attestation de revenu N° 3395 dd 9/11/2018 van het Ministère de l'Economie et des Finances, Direction Generale des Impôts Marokko op naam van verzoeker waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan belastingen op inkomsten en huisvesting voor het jaar 2017-2018;
- (3) Attestation de revenu N° 178 dd 6/5/2019 van het Ministère de l'Economie et des Finances, Direction Generale des Impôts Marokko op naam van verzoeker waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan belastingen op inkomsten en huisvesting voor het jaar 2018-2019;
- (4) Attestation administrative van de Province de Driouch, Caidat D'Ouled Boubker N° 562 dd. 20/11/2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen beroep uitoefende waar inkomsten uit voortvloeiden;
- (5) Attestation de non imposition dd. 8/3/2021 waaruit blijkt dat verzoeker geen belastingen op eigendom en geen gemeenschapsbelastingen dient te betalen;
- (6) Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 3/4/2021 waaruit blijkt dat verzoeker niet voorkomt in de centrale registers als eigenaar van een woning;
- (7) Getuigenissen van derden die bevestigen dat verzoeker onderhouden wordt door zijn vader.

De bestreden beslissing motiveert dat "*opnieuw*" niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Met betrekking tot de geldstortingen, motiveert de bestreden beslissing dat er inderdaad stortingen waren, maar dat aangezien het onvermogen onvoldoende is aangetoond, er niet kan worden vastgesteld of deze stortingen noodzakelijk waren voor het levensonderhoud van verzoeker.

Met betrekking tot de attesten van onvermogen, motiveert de beslissing dat de attesten die het onvermogen in Marokko moeten aantonen dateren van na verzoekers inschrijving in België (11 oktober 2018), zodat deze stukken het onvermogen in Marokko niet kunnen aantonen. De Raad kan een dergelijke motivering niet onjuist of onredelijk achten. Vermits de stukken (3) tot en met (6) betrekking hebben op een periode waarin verzoeker niet meer in Marokko woonde, hebben deze inderdaad geen relevantie voor de financiële situatie van verzoeker in het land van herkomst. Verzoekers betoog doet daar geen afbreuk aan. Uit dit motief blijkt geenszins dat een al te strikte, onredelijke, beoordeling werd gemaakt van de voorgelegde bewijzen van onvermogen, noch dat deze onverenigbaar zou zijn met de aangevoerde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Waar verzoeker verwijst naar de punten 23, 26 en 27 van het arrest *Reyes* om te betogen dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is, merkt de Raad op dat uit de volledige lezing van de punten 23 tot 27 van dat arrest niet blijkt dat niet zou mogen worden geëist dat de verzoeker zijn onvermogen in het land van herkomst aantoont. Het Hof stelde daarentegen dat het regelmatig betalen van een som geld over een lange periode aan de bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

Het verplichten van die bloedverwant om aan te tonen dat hij tevergeefs heeft getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, is volgens het Hof een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk en zelfs zeer moeilijk kan worden geleverd. Het vereist dat de betrokken bloedverwant gecompliceerdere stappen onderneemt, zoals verschillende verklaringen

trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt (arrest *Reyes*, punten 23 tot 27). De Raad treedt de verzoeker dan ook niet bij in de mate deze aanvoert dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zou volgen dat geen bewijs van onvermogen zou mogen worden gevraagd. Integendeel, uit punt 23 van het arrest *Reyes* blijkt wel degelijk dat de geldstorting noodzakelijk moesten zijn voor het familielid in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst. Waar verzoeker aanvoert dat niet van hem kan verwacht worden dat hij van elk jaar vanaf zijn geboorte attesten zou bemachtigen, wordt dit geenszins van hem verlangd in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt slechts vast dat verzoeker bewijzen van onvermogen die betrekking hebben op de periode dat hij reeds uit het land van herkomst was vertrokken, niet relevant zijn bij het beoordelen of verzoeker aangewezen was op de steun van de referentiepersoon toen hij nog in het land van herkomst verbleef. Deze interpretatie is wel degelijk in overeenstemming met de door verzoeker aangehaalde rechtspraak in de arresten *Jia* en *Reyes*.

Met betrekking tot het "*attestation de non-imposition*" van 9 november 2018, betwist verzoeker niet dat het hier gaat om een verklaring op eer. De beslissing motiveert dat niet kan worden uitgesloten dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter heeft en de inhoud ervan niet wordt ondersteund door andere stukken, zodat het document niet wordt aangenomen als afdoende bewijs.

Aldus blijkt dat de door verzoeker voorgelegde stukken wel degelijk werden beoordeeld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling onjuist of kennelijk onredelijk zou hebben beoordeeld in het licht van de toepasselijke rechtsregels. Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT